

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Kapsch Telematic Services spol. s r.o.**
sídlem Praha 8, Ke Štvanici 656/3
zastoupený Mgr. Josefem Hlavičkou, advokátem
HAVEL & PARTNERS s.r.o., advokátní kancelář
sídlem Praha, Na Florenci 2116/15

proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. ÚOHS-R0163/2018/VZ

takto:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí ve věci vedené žalovaným pod sp. zn. ÚOHS-R0163/2018/VZ, o rozkladu žalobce ze dne 5.10.2018, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Josefa Hlavičky, advokáta, HAVEL & PARTNERS s.r.o., advokátní kancelář, sídlem Praha, Na Florenci 2116/15.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. ÚOHS-R0163/2018/VZ, která má spočívat v tom, že žalovaný, ačkoli byl rozsudkem zdejšího soudu č.j. 62 Af 16/2019-187 ze dne 15.5.2019 zavázán k dalšímu řízení, toto řízení nevede, neboť jej usnesením ze dne 2.7.2019, č.j. ÚOHS-R0163/2018/VZ-18008/2019/322/JSu, přerušil.
2. Žalobce tvrdí, že žalovaný (jeho předseda ve fázi řízení o rozkladu žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného) přistoupil k přerušení řízení sp. zn. ÚOHS-R0163/2018/VZ poté, co Nejvyšší správní soud nepřiznal odkladný účinek kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku zdejšího soudu č.j. 62 Af 16/2019-187 ze dne 15.5.2019, což se žalovaný svým postupem fakticky snaží obejít; to je postup nezákonný, rozporný s judikaturou i literaturou a se závazným právním názorem obsaženým v rozsudku zdejšího soudu č.j. 62 Af 16/2019-187 ze dne 15.5.2019. Žalovaný měl podle žalobce tento právní názor respektovat a jestliže neuspěl s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neměl žádný procesní prostor „uměle“ přerušovat řízení o rozkladu. Jediným důvodem pro přerušení řízení je podle žalobce nesouhlas žalovaného se závazným právním názorem zdejšího soudu. Posouzení závěrů zdejšího soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 62 Af 16/2019 kasačním soudem po podání kasační stížnosti není předběžnou otázkou pro řízení vedené žalovaným pod sp. zn. ÚOHS-R0163/2018/VZ; žalovaný má pravomocný rozsudek zdejšího soudu respektovat, nesouhlas s rozsudkem zdejšího soudu (bez přiznání odkladného účinku kasační stížnosti) nemůže vést k jeho nerespektování, usnesení o přerušení řízení ze dne 2.7.2019, č.j. ÚOHS-R0163/2018/VZ-18008/2019/322/JSu, je podle žalobce příkladem účelového zneužití institutu přerušení řízení a žalovaný svým postupem porušuje povinnost rozhodnout ve lhůtách stanovených správním řádem, porušuje základní zásady postupu správního orgánu a překračuje svoji roli v rámci dělby moci. Žalovaný je tedy podle žalobce nečinný a žalobce navrhuje, aby mu zdejší soud uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci vedené žalovaným pod sp. zn. ÚOHS-R0163/2018/VZ, o rozkladu žalobce ze dne 5.10.2018, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
3. Žalovaný považuje žalobu za nepřipustnou proto, že žalobce nevyčerpal nástroje ochrany proti nečinnosti, které mu poskytuje správní řád, eventuálně za nedůvodnou, neboť k přerušení řízení o rozkladu nedošlo nezákonným způsobem, a tedy řízení je přerušeno a žalovaný nečinným není. Žalovaný tedy navrhuje žalobu odmítnout, eventuálně zamítnout.
4. Podstata tvrzené nečinnosti spočívá v přerušení správního řízení ve fázi řízení o rozkladu proto, že žalovaný (jeho předseda ve fázi řízení o rozkladu) nesouhlasí s právním názorem zdejšího soudu vysloveným v rozsudku č.j. 62 Af 16/2019-187 ze dne 15.5.2019, kterým bylo žalovanému uloženo pokračovat ve správním řízení a v něm vycházet z toho, že k uzavření smlouvy na plnění předmětu žalovaným přezkoumávané veřejné zakázky dne

20.9.2018 došlo v rozporu s předběžným opatřením vyplývajícím z rozhodnutí žalovaného č.j. S0406/2017/VZ-34610/2017/521/OPi ze dne 23.11.2017, na takto uzavřenou smlouvu nelze pro účely řízení před žalovaným, jež směřuje k uložení nápravného opatření před uzavřením smlouvy na plnění předmětu veřejné zakázky, hledět jako na uzavřenou, a tedy nebyl dán důvod pro zastavení řízení podle § 257 písm. j) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále „zákon o zadávání veřejných zakázek“).

5. K přerušení správního řízení došlo usnesením ze dne 2.7.2019, č.j. ÚOHS-R0163/2018/VZ-18008/2019/322/JSu. Žaloba byla podána dne 18.7.2019. Jednoroční lhůta pro podání žaloby podle § 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), byla nepochybně zachována.
6. Pokud jde o přípustnost žaloby z pohledu bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 s.ř.s.), pak žalobce tvrdí, že je v situaci, kdy právě ten, kdo byl rozsudkem soudu zavázán k určitému postupu (předseda žalovaného), se této povinnosti snaží vyhnout přerušením řízení. V posuzované věci tedy nejde o ochranu proti nečinnosti, jež by byla způsobena „běžnou“ liknavostí správního orgánu, nedostatečnými personálními či časovými kapacitami, organizačním selháním, prostým „zapomenutím“ na to, že věc ještě není rozhodnuta atd. (kde by se mohla uplatnit obvyklá východiska, podle nichž jiná personální výšeč odborného úřednického aparátu podléhajícího předsedovi žalovaného by mohla proti té personální výšeči odborného úřednického aparátu, která fakticky řízení [ne]vede, zakročit a tvrzenou nečinnost ukončit), nýbrž o ochranu proti nečinnosti spočívající v tom, že právě ten, kdo má poté, co se mu věc vrátila v důsledku rozsudku soudu, povinnost podle tohoto rozsudku postupovat a kdo nemá nadřízený orgán, tak záměrně s využitím procesních nástrojů nečiní, neboť s rozsudkem nesouhlasí. Ať už je to skutečně přímo předseda žalovaného, kdo se rozhodl k využití institutu přerušení řízení (tedy rozhodl se ve věci samé „vyčkat, až co kasační soud“), anebo jeho odborný úřednický aparát, který ve skutečnosti řízení o rozkladu vede a na koho tedy ve skutečnosti dopadá vázanost právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), žalobní argumentace je vystavěna tak, že právě ten, kdo má řízení dále vést (a v něm podle rozsudku zdejšího soudu č.j. 62 Af 16/2019-187 ze dne 15.5.2019 o rozkladové argumentaci žalobce rozhodovat věcně), tak činit vědomě (záměrně) nehodlá. V situaci, kdy podle žaloby ten, kdo tuto povinnost má, avšak vědomě (záměrně) ji nehodlá plnit využitím (podle žalobce zneužitím) institutu přerušení správního řízení, nadřízený orgán nemá, zdejší soud souhlasí se žalobcem, že jakýkoli jeho předchozí krok vyjadřující formální stížnost by byl ve skutečnosti jen nesouhlasem a prosbou o přehodnocení právního názoru, který k přerušení správního řízení vedl (což žalobce ve skutečnosti učinil již svým podáním ze dne 11.7.2019, kterým je předseda žalovaného vyzýván k tomu, aby v přerušeném správním řízení pokračoval), a ve vztahu k jinak dovozované povinnosti postupovat podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), by se jednalo o systémově bezvýsledné uplatnění tohoto prostředku ochrany, k němuž by byl žalobce jen pro forma nucen, aniž by tento jeho krok objektivně a z povahy věci mohl přinést požadovaný efekt (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.5.2014, č.j. 8 Ans 2/2012-278, č. 3071/2014 Sb. NSS, Šimíček, V., Potěšil, L. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha. Leges, 2014, str. 756). Ostatně přepis žalobce předsedovi žalovaného ze dne 11.7.2019, tedy z doby předcházející podání

žaloby, kterým je předseda žalovaného vyzván k tomu, aby v přerušeném správním řízení pokračoval, a především pak odpověď předsedy žalovaného ze dne 24.7.2019, č.j. ÚOHS-R0163/2018/VZ-19680/2019/32/HBa, JSu, v níž k předcházejícímu přípisu žalobce sděluje předseda žalovaného, že pro pokračování v přerušeném správním řízení neshledal důvody, to jen potvrzuje. Z tohoto pohledu považuje zdejší soud žalobu za přípustnou; důvodem tu není sama skutečnost, že nečinným je podle žalobní argumentace předseda žalovaného (vedoucí ústředního správního orgánu), nýbrž povaha tvrzené nečinnosti. Všechny další podmínky řízení o žalobě podle § 79 a násl. s.ř.s. zdejší soud pokládá rovněž za splněné.

7. Žaloba je důvodná.
8. Mezi žalobcem a žalovaným je nesporné, že v důsledku rozsudku zdejšího soudu č.j. 62 Af 16/2019-187 ze dne 15.5.2019, který nabyl právní moci dne 16.5.2019, se věc přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání veřejné zakázky s názvem „Systém elektronického mýtného“ po zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného č.j. ÚOHS-R0163/2018/VZ-36407/2018/322/JSu ze dne 14.12.2018 vrátila žalovanému k dalšímu řízení. Nesporné je rovněž to, že proti tomuto rozsudku podal (mimo jiné) žalovaný kasační stížnost, o níž je vedeno řízení před Nejvyšším správním soudem, v rámci něhož bylo dosud (mimo jiné) rozhodnuto o zamítnutí návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25.6.2019, č.j. 3 As 184/2019-91). Nesporné je rovněž to, že následně dne 2.7.2019 žalovaný (jeho předseda ve fázi řízení o rozkladu) rozhodl usnesením č.j. ÚOHS-R0163/2018/VZ-18008/2019/322/JSu o přerušení řízení.
9. Z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25.6.2019, č.j. 3 As 184/2019-91, vyplývá, že žádost žalovaného o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu č.j. 62 Af 16/2019-187 ze dne 15.5.2019 byla odůvodněna fakticky nesouhlasem žalovaného s právním názorem zdejšího soudu a riziky, která by pro případ jeho respektování žalovaným byla dána. Podle žalovaného byl on zdejším soudem zavázán k postupu, který je v rozporu s § 90 odst. 4 správního řádu, tedy i v rozporu se zásadou zákonnosti ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu, a to konkrétně tím, že mu rozsudek uložil povinnost přistoupit k meritornímu přezkumu postupu zadavatele při zadávání veřejné zakázky, přestože na předmět plnění této veřejné zakázky byla již dne 20.9.2018 uzavřena smlouva; pro případ budoucího zrušení rozsudku zdejšího soudu č.j. 62 Af 16/2019-187 ze dne 15.5.2019 rozsudkem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 3 As 184/2019 při současném respektování právního názoru plynoucího z rozsudku zdejšího soudu č.j. 62 Af 16/2019-187 ze dne 15.5.2019 by podle žalovaného vznikla procesně neřešitelná situace. Nejvyšší správní soud však odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal s odůvodněním, podle kterého je tato věc z hlediska procesního specifická pouze tím, že závazný právní názor zdejšího soudu nespočívá v konkrétních pokynech pro další postup ve správním řízení po zrušení rozhodnutí žalovaného ve věci samé (tedy způsobu dalšího vedení řízení, či způsobu, jakým má být věc posuzována věcně), což je v praxi typická situace, nýbrž zdejší soud pouze zavazuje žalovaného vést správní řízení a v jednotlivých případech (spojených do společného řízení) rozhodnout, aniž by předjímal konkrétní výsledek. Jestliže ovšem judikatura Nejvyššího správního soudu neakceptuje (bez dalšího) jako závažnou újmu tvrzení správního orgánu o konkrétních negativních dopadech

následování závazného právního názoru (krajského) soudu na konkrétní veřejné zájmy, tím spíše nelze za takovou újmu považovat jen to, že správní orgán musí dále vést správní řízení, přestože považuje takový postup za procesně vyloučený. Nelze jistě v současné situaci vyloučit, že předseda žalovaného (při respektování právního názoru zdejšího soudu) ve věci spojených řízení věcně rozhodne a následně bude přezkoumávaný rozsudek zdejšího soudu v řízení před Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 3 As 184/2019 zrušen, nepůjde však o nikterak nestandardní situaci, které by mělo být předcházeno přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti (bod 24. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25.6.2019, č.j. 3 As 184/2019-91).

10. Z časově navazujícího usnesení žalovaného (jeho předsedy ve fázi řízení o rozkladu) ze dne 2.7.2019, č.j. ÚOHS-R0163/2018/VZ-18008/2019/322/JSu, vyplývá, že správní řízení je přerušováno proto, že probíhá řízení o předběžné otázce (§ 64 odst. 1 písm. c/ správního řádu); tímto řízením je řízení o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu č.j. 62 Af 16/2019-187 ze dne 15.5.2019 vedené před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 3 As 184/2019 (především body 26. a 27. usnesení) a touto otázkou je fakticky otázka správnosti právního názoru zdejšího soudu vysloveného v rozsudku zdejšího soudu č.j. 62 Af 16/2019-187 ze dne 15.5.2019, resp. její posouzení Nejvyšším správním soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 3 As 184/2019 (především body 26. a 27. usnesení), a to za situace, kdy žalovaný s právním názorem zdejšího soudu nesouhlasí (především body 20. až 25. usnesení).
11. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je předseda žalovaného (jako kterýkoli jiný správní orgán ve kterékoli jiné věci správního soudnictví) názorem vysloveným v rozsudku soudu (tedy i v rozsudku zdejšího soudu č.j. 62 Af 16/2019-187 ze dne 15.5.2019) vázán. Tento rozsudek je pravomocný (ode dne 16.5.2019) a žalovaný (jeho předseda ve fázi řízení o rozkladu) má v souladu s tímto rozsudkem povinnost pokračovat v řízení, věcně posoudit rozkladovou argumentaci žalobce a rozhodnout o ní. Tato povinnost mohla být dočasně prolomena přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, žádosti o jeho přiznání však Nejvyšší správní soud nevyhověl. Uvedený soud ve svém usnesení přitom žalovanému jasně vyložil, že obavy žalovaného ohledně možných procesních důsledků postupu v souladu s rozsudkem zdejšího soudu nečiní ze situace, v níž se žalovaný (jeho předseda) nachází, situaci nestandardní. Zdejší soud jen dodává, že v procesně shodné situaci, v níž se nyní nachází žalovaný (jeho předseda), se nachází každý správní orgán, jehož rozhodnutí bylo (krajským) soudem zrušeno.
12. Žalovaný pochopitelně může mít na právní posouzení věci, v níž byl vydán rozsudek zdejšího soudu č.j. 62 Af 16/2019-187 ze dne 15.5.2019, jiný názor, proto také podal kasační stížnost (což je postup správního orgánu v takové situaci obvyklý) a proto se také domáhal toho, aby Nejvyšší správní soud účinky uvedeného rozsudku zdejšího soudu odložil (což je postup správního orgánu v takové situaci ne zcela obvyklý, přesto však podle s.ř.s. možný), a neuspěl-li, svůj nesouhlas s právním názorem zdejšího soudu promítl v nerespektování § 78 odst. 5 s.ř.s., konkrétně v přerušování řízení s tím, že je třeba počkat na posouzení věci samé Nejvyšším správním soudem (což je postup správního orgánu v takové situaci zcela ojedinělý). Samotné podání kasační stížnosti, na základě níž má být věc posouzena Nejvyšším správním soudem (a správní orgán věří, že pro něj úspěšně), není

zákonným důvodem pro nepokračování ve správním řízení v souladu s pravomocným rozsudkem soudu, a to bez ohledu na konkrétní důvody, pro které správní orgán s rozsudkem nesouhlasí a které jsou obsaženy v kasační stížnosti, bez ohledu na míru razance, s níž správní orgán svůj nesouhlas s rozsudkem soudu namítá, a bez ohledu na míru subjektivního přesvědčení správního orgánu o důvodnosti podané kasační stížnosti. Pro nepokračování ve správním řízení není důvodem ani přesvědčení správního orgánu, že se nachází v situaci, kdy „buď bude respektovat zákon anebo rozsudek soudu“. Meritorní posouzení kasační stížnosti na základě nesouhlasných argumentů s pravomocným rozsudkem soudu není řešením předběžné otázky, které by zavadalo oprávněný důvod k aplikaci § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Tento závěr plyne ze s.ř.s. (§ 78 odst. 5, § 107 s.ř.s.), je konstantně dovozován judikaturou správních soudů (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2007, č.j. 2 Ans 3/2006-69, č. 1255/2007 Sb. NSS), je také konstantně traktován doktrínou (Vedral, J. Správní řád. Komentář, 2. vydání. Praha. 2012. BOVA POLYGON, str. 550) a nerespektování takto nastavených pravidel – byť dané „významem“ věci souvisejícím podle žalovaného s mírou údajného odklonu od dosavadní rozhodovací praxe, jak žalovaný argumentuje ve vyjádření k žalobě, a to přestože Nejvyšší správní soud právě tu situaci, v níž se žalovaný nachází, v usnesení o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti za jakkoli nestandardní nepovažoval – je nerespektováním pravomocného rozsudku soudu, byť vystaveným na prima vista sofistikované argumentaci, jež však vyjadřuje prostý nesouhlas s názorem soudu.

13. Nikoli každé přerušení správního řízení odůvodňuje nepokračování ve správním řízení bez možnosti dovolat se ochrany proti nečinnosti cestou žaloby a řízení o ní podle § 79 a násl. s.ř.s. Je-li v posuzované věci přerušení řízení opřeno ve své podstatě o nesouhlas s právním názorem toho soudu, jehož právní názor má být respektován, jde o přerušení řízení neoprávněné (nezákonné), jež je zneužitím institutu přerušení řízení (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2014, č.j. 7 Ans 10/2012-46).
14. Žalovaný byl k dalšímu postupu ve správním řízení zavázán rozsudkem zdejšího soudu, který nabyl právní moci dne 16.5.2019. Od tohoto okamžiku žalovanému (předsedovi žalovaného ve fázi řízení o rozkladu) běží lhůta, v níž musí ve věci samé rozhodnout. Podle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu jde o lhůtu šedesátidenní; zákon o zadávání veřejných zakázek ani žádný jiný právní předpis tuto lhůtu neprolamuje, podle zdejšího soudu jde přitom bez dalšího o případ zvláště složitý. Tato lhůta uplynula dne 16.7.2019, a to bez ohledu na neoprávněné (nezákonné) přerušení řízení. Žalovaný je nečinný, domnívaje se, podle zdejšího soudu nesprávně, že našel zákonný způsob, kterak se vyhnout povinnosti respektovat pravomocný rozsudek soudu, a v této nečinnosti bez zásahu soudu v řízení podle § 79 a násl. s.ř.s. zjevně hodlá setrvat až do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci samé evidované pod sp. zn. 3 As 184/2019.
15. Nechť žalovaný tuto nečinnost ukončí. Zdejší soud mu proto v souladu se žalobním návrhem podle § 81 odst. 2 s.ř.s. bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. uložil, aby do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku vydal rozhodnutí ve věci samé. Při úvaze o délce lhůty zdejší soud uvážil, že rozklad žalobce, o němž má předseda žalovaného rozhodnout, byl podán v říjnu roku 2018, přitom prvních třicet dnů ze lhůty

podle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu poté, co zdejší soud rozhodl dne 15.5.2019, již jistě uplynulo před přerušением správního řízení (k tomu došlo dne 2.7.2019) a od doby, kdy se věc vrátila žalovanému k dalšímu řízení po rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 15.5.2019, již celkově uplynula doba téměř tří měsíců.

16. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to náleží procesně úspěšnému účastníkovi – žalobci. Žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek za žalobu (2 000 Kč) společně se třemi úkony právní služby (převzetí věci a příprava zastoupení, podání žaloby, podání informace o aktuálním procesním stavu věci před žalovaným) po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a – vyjma soudního poplatku – společně s částkou odpovídající DPH, tedy 2 000 Kč + 12 342 Kč = 14 342 Kč. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. srpna 2019

David Raus v.r.
předseda senátu